

VĚSTNÍK

P. b. b.

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku

Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

Ročník XXXI.

Vídeň, červen 1985

Číslo 3-6.

P r o s b a

+++++

Otče na nebesích, od mého dětství mě vedeš a ukazuješ mi cestu k Tobě. Děkuji Ti za to. Ty mě znáš a víš, že se mi vždy nezdaří, abych šeltouto cestou bez oklik. Pomoz mi dnes, abych jasně viděl a poznal, kde jsem selhal, abych s Tvojí pomocí a v Tvojí síle mohl začít znovu!

"Nesluž mamonu!"

Ježíš řekl: "Nemůžete sloužit o-boum, Bohu a mamonu... Nikdo nemůže sloužit dvoum pánům, buď bude jednoho nenávidět a druhého milovat, nebo bude držet k jednomu a druhým bude opovrhovat!" (Matouš 6,24) Toho se nyní dožíváme: PENÍZE opanovaly celého člověka a on při tom zapoměl na Boha. Peníze ovládají hospodářství, rodiny, mozky i srdce. Všichni se honí za penězi. Člověk chce získat své štěstí za peníze. Ale štěstí, lásku, pravdu, přátele nemůžeme koupit, mír srdce je darem Božím, radost je zdarma, smysl života je neprodejný.

Vláda peněz nevedla k dobrému. V bohatých zemích vznikl potrhlý životní styl:

zběsilý spěch uchvátil lidi, kteří ale potom nevědí, co mají začít se svým volným časem; běží stále rychleji, ale nedosáhnou žádného cíle;

snaží se o stále vyšší výkon, aby dosáhli dříve svého štěstí, ale v shonu se ztratí všechna radost;

honba za zlatým teletem je vraždící konkurenční boj, v kterém se lidé vzájemně zabíjejí;

volají pořád po větší "svobodě", ale stávají se žádostiví různých věcí a jsou pak závislí na alkoholu, cigaretách a smyslnosti;

konsumují stále více, ale duše se stává stále prázdnější;

mají stále vyšší školní vzdělání, ale nacházejí stále méně moudrosti;

slyší stále více informací, ale nemohou s nimi nic začít;

stroje se stávají stále silnější, lepší, dokonalejší, ale nezaměstnanost je stále větší. I ženy pracují, aby "šťěstí" rodiny bylo větší, ale děti teď nemají ani otce ani matku - nikdo pro ně nemá čas;

hospodářství roste nesmírně, ale propast mezi nejchudšími a hýřily se stává čím dále větší;

naše vědomosti se stávají stále bohatší, ale svět si neví pomoci, bezradnost roste...

Není to vše potrhlost? Kdo ještě ví, jaký to má smysl? Kdo ještě ví, co je důležité a co vedlejší? Kdo mluví o podstatném? Kdo nám řekne, kde je svoboda? Kdo dovede rozlišovat mezi dobrem a zlem? Dokonce i politikové nyní přiznávají, že nevědí, jak vše má jít dál. Není to vše jako šílenství?

Peníze jsou smrtonosný bůžek. Kdo udělá peníze pánem svého života, v tom něco zemře. Jsou-li peníze tvým pánem, pak v tobě "zemře" BŮH. Na Boha zapomělo mnoho srdcí v bohatých zemích. A i když někteří domněle v něj věří, leží na všem stín, šedý závoj, Bůh je u nich už jen jako symbol pro to, čím se chce člověk stát sám... (Pokračuje)

Z knihy "Štěpán kardinál Trochta"

Umění vychovatelské

+++++

Klerik Štěpán Trochta byl rozeným vychovatelem. Dovedl zvládnout vše svou silnou osobností, svým pohledem, svým vtipem. Měl vždy vhodné slovo po ruce a uměl vyprávět. Dovedl rozveselit a vyžadoval vážnost a kázeň. Musel vyučovat řadu předmětů. Na dvoře a na vycházkách byl duší všech her. Hoši ho měli rádi a následovali jeho iniciativy.

Velmi účinným výchovným prostředkem bylo sv. Janu Boskovi divadlo. Jak už jsme se zmínili, pro divadlo měl Trochta vloh. V Perose byl opět ve svém živlu. Hrál a nacvičoval s hochy divadla. Tato bývala hrána s velkým nadšením nejen pro hochy v ústavě, ale i pro místní obyvatelstvo. Často bývala zdrojem nenuceného veselí, i když námět k tomu ne-naváděl.

Tak na příklad, jednou vybral Trochta náročný kus s vážným náboženským obsahem: "Vítězství sv. Aloise". On sám hrál roli Dona Fernanda, Aloisova otce a velitele královské armády. Vše bylo naučeno a důstojně připraveno. Přišel slavný den a obecnost se dojímalu hrdinností a ctností sv. Aloise.

Měl přijít na řadu samostatný výstup Kašpara, dvorního šaška. Trochta který dělal i režiséra, pokynul mladému nedočkavému herci, který čekal na druhé straně za kulisami s kytarou přes rameno. Ten skočil bez rozmyšlení na jeviště. V tom se zvedne z publika obrovská vřava a smích. Mladý umělec se tím cítil povzbuzen a vesele a živě odehrál a odzpíval svou roli, aniž si uvědomil příčinu veselosti. Když se vrátil vítězně za kulisy, Trochta ho vítal "Ty bys zasloužil pár facek..." "?" "Chytils kytarou za kulisy a půl lesa se poroučelo jako při zemětřesení."

I ta italština byla ještě všelijaká, ale divadlo dosáhlo velikého úspěchu a bylo několikrát opakováno. Největší výchovný význam měly ale Družiny. Podle vzoru slavných jezuitských Mariánských Družin chtěl sv. Jan Bosco, aby v každém jeho výchovném prostředí byly ustanoveny a plně vešly v činnost Družiny. Jejich struktura je trochu odchylná a přizpůsobená věku, ale v podstatě je to totéž. Nejčastější jsou v salesiánských ústavech družiny: sv. Aloise, Nejsvětější Svátosti, sv. Josefa a Neposkvrněné Panny Marie. Mají každá jednoho z představených jako duchovního rádce, ale vedou si je chlapci sami.

Družinu Neposkvrněné v Perose vedl Trochta. Byli v ní většinou starší hoši, kteří se připravovali do noviciátu. Byla to družina vybraná. Jejím cílem bylo nejen prohloubení osobního náboženského života, ale i apoštolát mezi kamarády. Působit výchovně na jiné, zabránit nepřístojnostem a být nenápadným kvasem dobrého ducha. Z Družiny Neposkvrněné vycházela vždy ta nejlepší povolání, jak ke kněžskému tak i k laickému apoštolátu.

Trochta zavedl mezi hochy nový způsob účasti: vnitřní poštu. Do krabice dotazů házeli hoši anonymní dopisy s různými dotazy a Trochta pak na ně v Družině veřejně odpovídal. Byly nejrozumnějšího druhu: katechismus, duchovní život, svátosti atd.

* * *

Jmenovanou knihu vám všem můžeme vřele doporučit! Tento Trochtův životopisný nástin vydali čeští salesiáni. - Knihu možno objednat na adrese: P. A. Hrubý, Casella Postale 30088, I-00193 Roma 47. (Cena asi 15.000 lir.)

Ze života zakladatele "Opus Dei"

Prelát Josemaria Escrivá de Balaguer y Albáz se narodil dne 9.1.1902 v Barbastro ve Španělsku. Dne 28.3.1925 přijal v Zaragoze kněžské svěcení.

2. října 1928 založil sdružení "Opus Dei", které otevřelo věřícím novou cestu k posvěcení: být kvasem pravého křesťanského života ve všech jeho úsecích konáním práce v povolání a plněním osobních, rodinných a společenských povinností. V roce 1930 založil ženské oddělení v "Opus Dei" a v roce 1943 kněžskou společnost Svátého kříže. 16. června 1950 se dostalo "Opus Dei" konečného schválení Sv. Stolicí.

Život Otce, jak Balaguera jmenují jeho duchovní dcery a synové a s nimi tisíce lidí ze všech vrstev, se vyznačoval setrvačnou modlitbou a pokáním, příkladným pěstováním všech cností, nezištností, láskou a neustávající starostí o všechny duše a neustálým a bezpodmínečným odevzdáním do vůle Boží. Opus Dei řídil po 47 let; když odevzdal svoji duši do rukou Páně, bylo jeho dílo rozšířeno již po pěti světadílech a čítalo víc než 60.000 členů v osmdesáti zemích.

Středem a kořenem vnitřního života Otce Balaguera byla mše svatá. Ve všem hledal úplné splynutím s Ježíšem Kristem, byl velkým a oddaným ctitelem Matky Boží a sv. Josefa, byl v stálém, důvěřivém spojení s anděly strážci, a snažil se všude rozsévat radost a mír.

Často nabízel svůj život Bohu jako oběť za Církev a papeže. Celý jeho život se vyznačoval jednoduchostí a tak jednoduše, jak žil, skončil 26. června 1975 ve své pracovně v Římě v pověsti svatosti.

Jeho tělo odpočívá v kryptě kaple Panny Marie míru (Santa Maria della Pace) v Římě, Viale Bruno Buozzi 75, stále provázeno modlitbou a vděčností jeho duchovních dítek jakož i těch, kteří se skrze život a učení zakladatele "Opus Dei" více přiblížili Bohu.

Proces blahořečení mons. Balaguera začal 12. května 1981.

Svaté písmo je klíčem k pochopení života. Čítej v něm často!

O přívětivém chování.

Naše nálada závisí často na tom, jak se k nám chovají druzí. Důtka představeného, špičatá poznámka kolegy, mrzuté slovo partnera, člověk, který se v obchodě tlačí dopředu, drzý automobilista nebo policista, který nás kvůli malému přestupku tvrdošíjně trestá, a mnohé jiné nepříjemné věci shoršují naši náladu.

Necítíme-li se sami dobře, můžeme i my čítat k lidem, kteří kvůli nevrle poznámce, negativnímu gestu či nepřívětivému slovu jsou důvodem, že také jiní mají zkaženou náladu.

A tito "druzí" přenesou svoji náladu na jiné lidi. Jedno nepřívětivé slovo táhne za sebou celou řadu negativních reakcí.

Nemínili jsme to přece zle. Nechtěli jsme nikoho urazit, reagovali jsme pouze poněkud silněji. Nebo ani nepozorujeme, jak nepřívětivě jsme se chovali. Ale přece se přenesla špatná nálada na druhé jako když se dá kulka do pohybu a s ní se pohybují další.

Abychom zabránili této děsivé řetězové reakci, nesměli bychom se kvůli ničemmu zlobit, nesměli bychom mít žádné starosti. To se ovšem nedá uskutečnit. Ale můžeme udělat dvojí: za prve, že se zabýváme každým sebe-menším rušícím činitelem, abychom ho vyloučili (Co mě ruší? Co mě vlastně zlobí? Co mohu dělat proti této zlosti?) - Za druhé: cvičme se v pozitivním myšlení: Jak mohu být spokojený? Čím si mohu udělat radost? Kterí lidé jsou mě blízcí? Čím mohu přispět k tomuto poměru?

Nyní můžeme hledět životu vstříc s přívětivým pohledem. Nepodceňujeme účinek milého slova, přívětivého gesta, veselého obličeje.

Nejen negativní chování způsobuje negativní reakci, na štěstí i pozitivní.

Přívětivým chováním jen získáme - u člověka mrzutého a dokonce i agresivního. Nestojí to za pokus? Dr.G.O.

Pro zasmání.

"Co nám říká podobenství o dělnících na vinici, kde dostane každý stejný plat, ať nastoupil práci v první hodinu nebo teprve o jedenácté hodině?"

"Nemáme chodit moc brzy do práce!"

Důležitý "vitamin"

Proč probíhají procesy stárnutí u lidí tak různě? Jsou muži a ženy s osmdesáti, devadesáti i více lety, kteří jsou tělesně a duševně nápadně svěží a na kterých není jejich stáří znát. Jiní mají různé potíže stáří dlouho před dosáhnutím šedesáti let.

Zde hraje dědičnost velký úkol. Záleží mnoho na tom, jak žili naše rodiče a naše prarodiče a jestli pocházíme od zdravých nebo nemocných předků. Kdo dbá o své zdraví, vystříhá se všeho, co může škodit tělu i duchu, onemocní pravděpodobně řídčeji než ten, který začal brzy kouřit, jí nemírně, málo se pohybuje a a stále požívá nějaké jedy.

Jeden důležitý činitel se ukazuje při pozorování stále zřetelněji. Záleží neposledně na tom, zda člověk pracoval rád, takřka s radostí. Radost z práce je mocnou pohnutkou k udržení zdraví. Neboť radost ze života - chuť k práci zaručuje radost ze života - může zabránit různým potížím stáří.

Kdo jde životem s otevřenými očima, bude moci vidět stále znovu, že postoj lidí k práci a různým činnostem je velmi různý. Jsou ženy, které rády vaří, rády vedou domácnost, kdežto - jsou taky takové (i muži), kterým působí každé hnutí rukou bolesti. Jsou nesmírně pilní lidé, jejichž výkony jsou v každé situaci úžasné a zase jiní, kteří by nejraději ztrávili celý den v posteli. To je nepochopitelné pro ty, kteří mají dost elánu a začínají své denní dílo s dobrou náladou, v odporu k těm, kteří neustále nařikají kvůli nějakým potížím a bolestem.

Kdo má stále nějaký cíl před sebou, kdo dělá plány a má nějaké předsevzetí, kdo přesně ví, co má dělat v příštích dnech, nemá dlouhou chvíli. A nemá také žádný čas, aby byl nemocen. Udivuje nás stále znovu, jak každá radost z práce trvale chrání zdraví.

Postoj k práci, s ním spojená radost ze života, radost z činnosti - toť důležitý "vitamin", který podstatně rozhoduje o délce života a o způsobu našeho stárnutí. Zdraví a těšící se ze života v stáří jsme vždy tenkrát, když jsme rádi a především také mnoho pracovali.

Naše nejdražší hračka

Když vynalezli moudří lidé před lety kolo, nevěděli pravděpodobně, co tím "způsobili". A k němu postavili také vůz a tím přestalo po staletí trvající vláčení nákladů. Lidé měli ovšem vzácného pomocníka - koně, s kterým teprve začal vzestup národů. Římané projezdili na koni celý svět, měli své válečné a nákladní vozy. O elektrickém proudu nebyla ještě žádná řeč, ale všechny velké vítězné bitvy dějin rozhodlo kolo a jezdci. Co by býval Napoleon bez jezdce a vozu? Ještě v ranném 19. století byla kavalerie dominující zbraní. Když jsme se stali "modernější", přišlo první auto, ale o jeho použití ve válce nebyla ještě žádná řeč. Císař František Josef nenáviděl auto a použil ho v celém svém životě asi jen pět- nebo šestkrát. V první válce nebyla motorisace ještě velká, až když Angličané postavili první tanky a přispěli tak podstatně ke skončení války.

Po roce 1918 rostla motorisace. Lidé zaměnili rychle fiakr za auto, ovšem musel být majitel nového vozidla dobře situován, neboť tenkrát byla auta ještě velmi drahá a používali je hlavně lidé bohatí a sportovci, kteří si mohli tento přepych dovolit. V Americe to šlo ovšem mnohem rychleji, neboť tam vzniklo auto značky Ford, s kterým jezdily miliony Američanů.

V mnohé ulici nebylo vidět ani jedno auto. Občas byla vidět motorka a když někde zastavilo auto, sběhli se lidé...

Po druhé válce rostla motorisace velmi rychle a auto se stalo nejdražší hračkou na světě. Každý ho chce mít, každý ho musí mít. Na 36 nebo 48 měsíčních splátek. Pro lidi, kteří jsou ve svém povolání mnoho na cestách, můžeme mít velké porozumění, neboť auto je pro ně velká pomoc, ba často předpokladem pro jejich zaměstnání. Ale nemůžeme rozumět tomu, vezme-li si člověk život proto, když byl jeho vůz poškozen nebo zničen. Jsou lidé, kteří nemají postele a spí na matracích, ale přede dveřmi musí stát auto, vždy připravené k odjezdu.

Auto patří k naší době a musíme s ním žít, nezabije-li nás. Den co den čteme a slyšíme o hrozných nehodách, ale kolik automobilistů je toho pamětlivo? Mnoho lidí se však nespolehá na to, že "se nemusí nic stát" a jezdí elektrickou, podzemní dráhou a autobusem. A tak by mělo uvažovat více lidí!

EH.

O "víře" v evoluci.

Je znamením doby, že stále více vědců věří v Boha a stále více teologů věří ve vědu. Místo kněžské spiritualitě potkáváme teologii, která věří ve vědu. "Osvícení" bohoslovci říkají, že síla modlitby je relativní nebo ji trpí jako přežitou autosugesce. To jde tak daleko, že teologové věřící ve vědu nemají rádi věřící vědce, protože svojí vírou v Boha ruší moderní - lépe řečeno - modernistickou teologii. Při tom se zapomíná, že to nejsou pravdy evangelia, které zastarají, nýbrž "objevy správnosti" moderní vědy. V tomto "sestárnutí" leží bohužel pokrok přírodovědeckého materialismu.

Teologové věřící ve vědu budují své názory na mínění oněch moderních přírodovědců, kteří se výslovně ptají: "Jak" a považují metodu: "Víme, jak na to" jako dostačující odpověď pro materialismus. Mezi jiným převzali od přírodovědců víru, proti které kdysi bojovali: hypotézi o evoluci s jejími početnými druhy, které všechny potřebují mnoho víry, protože se zakládají na rozsáhlých spekulacích a málo na dokázaných faktech. Protože nejvíce teologů věřících ve vědu, nerozumí mnoho přírodním vědám, jsou nuceni věřit dvojím způsobem: musí věřit také to, na co věří vědci. To je o to tragičtější, protože při dostatečném teologickém rozjímání o ghesi můžeme věřit v jediné věrohodné: V BOHA. (Podle "Groschenblatt")

Svatojánské mušky

+++++

Na pokraji lesa bylo rašeliniště a mnoho křovisek. Zde žili četní broučci-světlušky. Vždy, když se stmívalo, rozletěli se po kraji a svítili lidem, zvířátkům i kraji. Svými světélky slavili i Tvůrce, který stvořil přírodu, aby ho oslavovala a aby lidé velebili Stvořitele a jeho dílo. Avšak pověřiví lidé opředli světlušky - svatojánské mušky - pověstmi, že jsou to "bludičky", které během evoluce vyvinuly svá světla, aby postupily na schodiště evoluce a bojem o přežití a "vítězstvím lepších" dosáhly vyššího stupně. To nazvali vědou, která oprostila lidi - vědce - od pověřivosti věřících na Boha - Stvořitele. Tak se zvrátily pojmy - jak se často stává mezi lidmi. JKB.

U Matky Boží v Medjugorji.

Ve dnech 10. až 14. května t.r., v době, kdy Sv. Otec Jan Pavel II. dlel v zemích "Bene-luxu", bylo autoru následujících řádek dopřáno být v jugoslávském Medjugorji. Zde několik dojmů z cesty, konané v soukromné společnosti účastníků z Vídně a dalšího okolí.

Světová veřejnost byla pomocí sdělovacích prostředků již více nebo méně podrobně informována o tom, že se od 24. června 1981 ve vesnici Medjugorje v Jugoslávii několika dětem a mladistvým zjevuje Matka Boží. Medjugorje je malá obec v diecési Mostar v Hercegovině, v chudém kraji, který leží dost vysoko a odlehle a který se nevyznačuje přírodními krásami jako okolí Mariazell nebo Lurd; vidíme tu převážně vinohrady, tabáková pole, občas malý lán obilí. Matka Boží se dětem poprvé zjevila na nedalekém pahorku Crnica, pak v postranní kapli farního kostela a i u nich doma - šla prostě za nimi tam, kde byly. Zjevení trvají dále.

Co si přeje Matka Boží? Zde k nám Matka Boží dle svých vlastních slov přichází jako královna míru a vyzývá nás k ještě horlivější modlitbě, pokání, postu a obrácení - dokud je čas. Jedna z dalších proseb Mariiných je, abychom každý růženec zakončili sedmi otčenáši, sedmi zdrávas a sedmi sláva otci. A aby 25. června byl slaven svátek Panny Marie, královny míru.

Farní kostel v Medjugorji je velká moderní stavba, která bývala tuze velká, nyní často nestačí pojmut všechny věřící - mnozí musí zůstat před kostelem. A je-li nával návštěvníků, kteří se chtějí zpovídat, tuze velký, zpovídají kněží v přírodě, za každého počasí. Při každodenních večerních bohoslužbách přistupuje celý kostel k sv. přijímání. Mši sv. předchází růženec; celkem trvá pobožnost nejméně dvaadvacet hodin - a všichni vytrvají. Kostelem zaznívají vroucí zpěvy věřících každého věku, od těch nejmenších (škola ještě nepovinných), přes mládež obojeho pohlaví, žen i mužů 30-ti, 40-ti, 50-tiletých, až po nejvyšší věk. Každý se modlí ve své řeči; otcí františkáni, kteří tu mají duchovní správu, promlouvají k věřícím (vše důležité a zprávy o každém novém zjevení Matky Boží) v několika řečech (každý kněz zná alespoň tři cizí řeči). - Z blízkého okolí Medjugorje vyšlo v posledních desetiletích 19 kněží, 20 řeholnic a 3 seminaristi. Lid tohoto kraje byl vždy považován za zvláště zbožný a věrnost katolické víře se osvědčila během více než čtyř století za nadvlády mohamedánské, za nacistů a nyní za komunismu.

Duchovní život v Medjugorji se od začátku zjevení úplně změnil. Hercegovina bývala po staletí - jak již řečeno - velmi "zbožný kraj", teprve v posledních letech tam zavítaly "moderní mravy": muži v hostinci, mládež v diskotéce, mnoho zábavy a televise, mnoho nepřátelství, cizoložství. Čtyři dni před začátkem zjevení Matky Boží shořela zásahem blesku diskotéka, trosky doutnaly ještě během prvního zjevení Panny Marie. Mládež v tom viděla znamení a přeložila svoje schůzky do kostela. Předtím jmenované zlořády opět vymizely, zmizelo i klení, chorvatské "národní zlo". K poutníkům se chová domácí lid velmi srdečně a pohostinně.

V Medjugorji jsme nenašli ani hotel ani stánky s památkami nebo s občerstvením. Informace a drobné památky lze dostat v malé prodejně farního úřadu. Ve farním sále jsme shlédli film o začátečních událostech v M., který byl vysílán bavorskou a rakouskou televizí (u nás v zkrácené verzi). V okolí kostela jsme nenašli žádnou lavičku, rádi jsme si odpočinuli na kamení a na trávníku. Většina poutníků navštíví nedaleký vrch zjevení nebo vystoupí na kopec "Križevac", na jehož vrcholu stojí vysoký kříž z betonu v upomínku

na 1.900. výročí utrpení Ježíše Krista, a modlí se pilně, putujíc po nesmírně kamenité a neschůdné cestě. - Možnosti posílnění leží poněkud stranou, ale pramen velmi dobré vody je v blízkosti kostela, před farou. - Putující prodáváci se zdržují v "úkrytu", neboť otci františkáni si nepřejí, aby se Medjugorje stalo místem obchodu - ale aby zůstalo dále místem modlitby a pokání. Opravdu, přijde-li poutník do M. se zbožnou a pokornou myslí a nečeká-li nějaký zázrak za každou cenu, nebude ničím zklamán.

Bezpochyby se bude mnohý ptát, zda se v M. skutečně dějí zázraky. Je určitě zprávné, abychom byli opatrní a skeptičtí, dokud Církev neuzná zjevení v Medjugorji za pravá. To může trvat ještě dlouho, neboť církevní komise může začít pracovat teprve potom, co zjevení budou skončena. Ale nikdo také nemusí pochybovat o různých událostech a zjevech, které se považují za zázračné. Za zázrak lze považovat již okolnost, že kostel v M. je plný věřících, starých i mladých, kteří setrvávají zbožně v modlitbě, kdežto naše svatostánky bývají často skoro prázdné a vidíme v nich skoro jen lidi starší a nejstarší, a to především ženy.

Mluví se o početných zázracích v M.: o obrácení a uzdravení z různých nemocích. V létě a na podzim roku 1982 dlelo v Medjugorji deset různých učenců a lékařů, mezi nimi také jeden, který je v Lurdech v komisi, která zkoumá zázračná uzdravení. Byli tam v různé doby, po týden i déle, aby studovali události, pozorovali visionáře a vyptávali se jich. Nezávisle od sebe přišli k závěru, že tamější události nelze pochopit lidským rozumem a vysvětlit přirozeným způsobem. (Kdo chce zvědět víc, nechť si opatří vhodný spis u Mediatrix-Verlag, Vídeň I., Seilerstätte 16.)

Bezpochyby také nám v Rakousku říká "poselství z Medjugorje" velmi mnoho: Abychom žili jako skuteční křesťané; nesmíme se spokojit tím, že máme křtící list a nazýváme se hrdě "katolíky", ale jinak žijeme moderně: nemůžeme mít na zřeteli jen dost vysokou "životní úroveň" a požitky, málo námahy a dřiny, ale víc pohodlí v životě soukromém a duchovním i v povolání, málo předpisů a zákonů v životě civilním a duchovním; mládež přece nemůže vidět svůj nejvyšší ideál a cíl v autu, zábavě a diskotéce a - sexu. Nemůžeme dnešní "zvyklosti" omlouvat slovy: "Co už je dnes katolické?" - Otázka: Kdy vyšli z našich řad naposledy kněz nebo řeholnice? Je předtím jmenovaná vysoká "životní úroveň" a podobné naším jediným životním cílem a vše ostatní přenecháme těm, kteří již nemají daleko do hrobu?

Opakujme často prosbu Matky Boží, jak žádá již delší dobu (od svých zjeveních v Maďarsku v letech 1961 až 1974): "Matko Boží, zahrň celé lidstvo působením milosti tvého plamene lásky, nyní a v hodině naší smrti. Amen."

LB.

=====

Čtenáři nám píší

Jan Pavel II. v Holandsku

Je nutno se sklonit před výkonem Sv. Otce Jana Pavla v Holandsku. Čtyři dny s doslova přeplněným programem, který absolvoval, by vyčerpalo i mnohem mladšího muže. Že jeho úkol v Holandsku nebude lehký, vědělo se již před jeho cestou.

Holandsko se vyvinulo v posledních deseti letech v ne příliš dobrém směru - jasně řečeno: zneužívá se zde demokracie více nežli kde jinde. Protestuje se a priori proti všemu - když prší, tedy proti dešti, když slunce svítí, tedy proti slunci. Slovo "disciplina" je neznámým pojmem. Bohužel - tomuto trendu se nevyhnula ani církev.

Již ohlášená návštěva papeže vzdula mohutnou vlnu různých názorů. Je ovšem fakt, že některá prohlášení, která byla v novinách uveřejněna, je nutno brát s rezervou; senzacechtiví žurnalisté sehráli kolem návštěvy ne vždy dobrou a pozitivní roli. Jiná sféra byla v přímých vysíláních televise či radia, kde až na opravdu řídké výjimky se projevoval mírný a objektivní tón. I když se ozvaly hlasy, které nebyly církvi nakloněny, osobnost Sv. Otce byla plně uznávána. Nebudeme přeci brát v úvahu výrazy několika mladíků,

kteří mají na hlavě tři řady vlasů, z nichž každá má jinou barvu. Ta mládež, s kterou se dá kladně počítat pro budoucnost, byla nápadná svým slušným zevnějškem a tím, že naslouchala projevům se vsí pozorností.

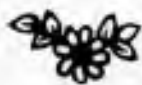
Byly i demonstrace. Stačilo se však lépe podívat na transparenty, abychom věděli, s kým máme tu čest. Homofilové, lesbické ženy, kteří žádali, aby mohli být církevně oddáváni, feministky, které chtějí více práv (?), ale méně práce a odpovědnosti nežli muži, výtržníci, které vidíš všude, kde je příležitost hodit po policii kamenem nebo rozbít výkladní skříň obchodu. Jen na okraj: v Utrechtu jich bylo rozbito 360! Co to co mělo dělat s návštěvou?

Desítky projevů, sta rozhovorů, tisíce požehnání. Varovná slova na adresu těch, kteří se svým chováním a projevy církvi odcizují. Ale i pro ně je vždy náruč Sv. Otce otevřená.

K jednomu setkání bych se rád vrátil několika slovy. V Amersfoortu setrval papež téměř tři hodiny v rozhovoru s mládeží, která mu kladla zvědavé otázky a chtěla slyšet jeho názor na některé církevní a světské problémy. On je zodpovídal klidně a rozvážně v dobré holandštině. Nabádal mládež být věrnou učení Kristovu.

Shrneme-li výsledek návštěvy, můžeme bez zkreslování říci, že to byla dobrá, velmi užitečná a potřebná návštěva. Jistě se rozsvítilo v mnohých hlavách, kde byla dosud tma. To vysvětluje i ze šetření největšího holandského deníku "De Telegraaf": před příjezdem papeže vítala jeho návštěvu polovina tázaných. Na otázku, zda jeho návštěva zapůsobila, odpovědělo po jeho odjezdu kladně 82 % dotazovaných. Prostředí na dotazy bylo stejné před i po návštěvě.

Jožka Staněk

Kalendář

Gregoriánský kalendář, který slavil v říjnu 1982 400. výročí svého vzniku, funguje stále ještě dobře. Tak dobře, že teprve v roce 4316 se změní o jeden den. César ještě neměl novodobý počítač, ale jeho astronom Sosigenes vypočítal v roce 46 před Kristem, že rok má 365 dní a šest hodin; každých 1000 let vypadl jeden týden, což se vyrovnalo tím, že se každý čtvrtý rok přidal jeden den a tak byl zaveden přestupný rok. Pro

starověk to bylo zcela přiměřené, neboť lidé vstávali se sluncem a šli s ním spát.

Když se tímto problémem zabýval papež Řehoř XIII., byl juliánský kalendář o deset dní pozadu. Sv. Otec tedy prohlásil 5. října 1582 o půlnoci, že příští den je 15. října. Gregoriánský kalendář má ovšem své nedokonalosti, i když papežští hvězdáři v roce 1582 znali délku roku až na několik vteřin. Juliánský kalendář zůstal celkem tak jak původně byl, avšak s tou změnou, že přestupný rok vypadne koncem toho století, které se nedá dělit čtyřmi. Možná, že se již zapomělo, že rok 1900 nebyl přestupným rokem. ----- Vypočítalo se, že gregoriánský kalendář je od roku 1582 o dvě hodiny a 49 minut pozadu.

Nechyběly snahy reformovat kalendář tak, aby byly všechny měsíce stejně dlouhé a aby velikonoce začínaly vždy v stejnou dobu. Protestantské částě Německa, Nizozemí a Dánska zavedly gregoriánský kalendář v roce 1700, Bulharsko v roce 1916, Rusko v roce 1918 a Řecko v roce 1923. - Za francouzské revoluce začínal kalendář 22. září a jeho měsíce měly po třiceti dnech; na konci roku se přidalo pět nebo v přestupném roce šest dní, které platily jako svátek.

★★★★

NAŠ OZNAMOVATEL

Čs. lidové sdružení, sekretariát,
Vídeň XV., Pelzgasse 17/1 (přízemí):
Po dobu prázdnin se neuráduje!

Mše sv. v kostele Na Rennwegu:

Každou neděli a každý svátek v 7 hodin (tichá mše sv.) a v 10 hodin (s proslovem). - Každou třetí neděli v 10 hodin rytmičká mše sv.

Mše sv. v kostele na nábřeží !

(Maria am Gestade, Vídeň I.), každou neděli a každý svátek v 8,10 hodin.

Mše sv. na okresech

po dobu prázdnin odpadají!

Orel Vídeň

Cvičení Jednoty Vídeň II. a Vídeň XV.
po dobu prázdnin odpadá.

Jednota Orla Vídeň X.: půjčování knih dle dohody (tel. 64 74 845).

Všem našim jubilantům, kteří oslavují kteroukoliv příležitost, přejeme ze srdce vše nejlepší a mnoho Božího požehnání!

Vzpomínejme všech, kteří nás přešli na věčnost, v našich modlitbách! - Neustávejme se modlit za klid a mír ve světě a aby se duch materialismu, neřesti, bezbožectví, násilí a teroru nešířil ještě více. I v Rakousku by bylo na čase, aby zase zmizel "moderní duch" se všemi jeho zjevy!

Děkujeme srdečně za všechny dary na tiskový fond našeho listu a prosíme o Vaši další přízeň a podporu! - Oznamte laskavě změnu adresy!

Pouť JSM do Mariazell

se koná v sobotu 15. září 1985.
Bližší bude ještě oznámeno.

Co se událo.

V březnu jsme na přátelském večírku vzpomenuli a ocenili dlouhou a záslužnou práci br. Hrabánka jako neúnavného sbormistra JSM a jeho kroužku --- V dubnu jsme podobně oslavili br. Augustina Svobodu jako dlouholetého náčelníka Jednoty Orla Vídeň XV. a blaho-
přáli mu i jeho manželce k zlaté svatbě, kterou slavili krátce před-

tím --- 5. května se konala první poutní pobožnost k Matce sedmibo-
lestné na Kaasgraben; krásně zazpí-
valy děti JSM za řízení pana Čecha-
--- 19. května pořádal IV. odbor JSM
pouť do burgenlandského místa Maria
Weinberg-Gaas nedaleko maďarských
hranic --- 18. května se konala
valná hromada ústředí JSM --- 9. čer-
vena pořádala Jednota Orla Vídeň II.
výlet do Rabensteínu --- 14. června
se konala valná hromada Menšinové
rady --- 15. června se pořádalo
"Setkání žáků a absolventů školy
Komenského" - místnosti v Slovanské
besedě skoro ani nestačily ---
23. června pořádalo ústředí JSM
pouť na Hafnerberg; i tentokrát za-
zpívaly děti JSM (při mši sv. i při
odpolední adoraci) ----- Naše men-
šinavzpoměla 40 let Druhé rakouské
republiky a 30 let rakouské Státní
smlouvy při večírku v Poště -----
Čelní činovníci naší menšiny se set-
kali s předními zástupci rakouského
veřejného života, a tlumočili jim
největší starost naší menšiny: udr-
žení jediné české školy ve Vídni...
Zástupci menšiny, mezi nimi i po-
četní Orlové v stejnokroji, se zú-
častnili také "setkání národů"
v Mauthausen

OKÉNKO DO SVĚTA

+++++

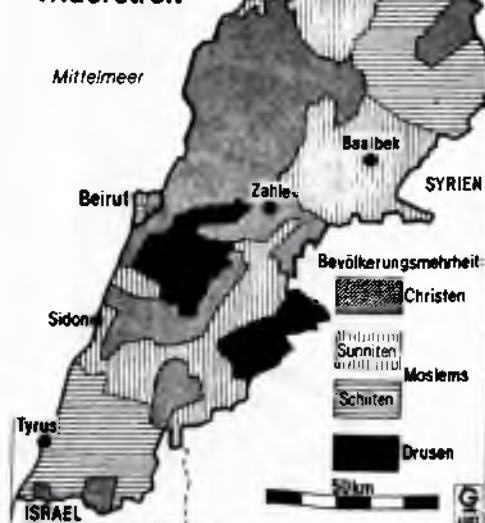
ukazuje tentokrát snad ještě méně
pozitivního než dříve: skandály,
únosy, teror, násilí, válku, kata-
strofy, zkrátka především h r ů -
z y !

Tak to vypadalo v roce 1945 na mno-
hých místech našeho města. Zříceni-
ny se odklidily, škody pozvolna o-
pravily, hlad zmírnil... dočkali
jsme se svobody (kterou jsme si vy-
modlili), nadešel blahobyt: neměli
bychom být stále vděční a nezapomí-
nat, místo být nespokojení?

Volksbegehren

		Unterschriften	Prozent der Stimmberechtigten
für ORF-Reform	(64)	832.353	(17,23)
gegen 8-Stunden- in AMS	(69)	339.407	(8,77)
für 40 Stunden Woche	(69)	890.037	(17,74)
gegen Abtreibung	(75)	898.579	(17,84)
für Zuwanderer	(80)	421.282	(8,00)
gegen Zuwanderer	(80)	147.016	(2,80)
gegen Konfessionsfreiheit	(82)		1.361.562 (26,74)
für politisches Einfluss	(85)	353.908	(6,56)
für jüngeren Erdölmarkt	(85)		

Libanon -
Religionen im
Widerstreit

Čtyři řeholnice z kongregace Matky Terezy z Kalkuty budou pracovat ve Vídni.

Duben
1955

Bundeskanzler Julius Raab, Botschafter Norbert Blöchl (links) und der damalige Legationssekretär Ludwig Steiner (Mitte) im April 1955 im Kreml.

Kardinal Alfons Stickler

Druhý rakouský kardinál

Světící biskup
J. Weinbacher +

Definice:
Socialismus: Lid pracuje pro vládu.
Demokracie: Vláda pracuje pro lid.
Utopie: Vláda pracuje opravdu.

Herausgeber, Verleger (Medieninhaber), Redaktion: Tschechoslowakische Volksvereinigung in Österreich. Verlags- und Herstellungsort: Wien. - Gemeinsame Adresse: 1150 Wien, Pelzgasse 17. Verlagspostamt 1150 Wien. Mitteilungsblatt der Tschechoslowakischen Volksvereinigung. ----- PSK-Konto Nr. 7509.267.